

El Celrà, de Miquel Pairoli: un article per recordar

Aprofitant aquest especial número 50 d'El Celrà volem recuperar un text escrit per Miquel Pairoli que va aparèixer en el primer número de la revista. Miquel Pairoli va ser un col·laborador assidu d'El Celrà, i actualment ha publicat diverses novel·les, com per exemple *El camp de l'ombra*, *El convit* o *El manuscrit de Virgili*, així com assajos i el llibre *Quart. Natura, història i artesanía*. També és articulista i crític literari del diari El Punt i Presència.

El Celrà neix entre les humitats frondoses de les Gavarres, entre clots i fondals, terres ja abandonades i boscos cada any més feréstecs si no han estat arrasats pel foc. Costa molt de dir on neix exactament un riu, on les aigües comencen a ajuntar-se i comencen a donar forma al torrent, però sembla que el Celrà neix pels sotes de les ruïnes de Can Vilanova Vell. El rierol es va nodrint després de les aigües que s'escolen d'aquestes fonts de les Gavarres, obagues, amb un tou permanent de fulles de roure o d'alzina, amarronades i ennegrides, que van descomponent-se, la font del Soldat, la font del mas Montal, o, ja més avall, la font d'en Lliure. El Celrà

va davallant, recull l'aigua del Camp dels Vents ja és un rec que, a l'hivern sobretot, porta un braç d'aigua considerable quan va a passar per davant de Can Bruguera, ara també enrunat. Encara li queda un bon tros de curs entre boscúries, de recollir aigua de muntanya, de remolinar-se en gorgues en les quals encara es pot veure, escadusserament, el serpentí groc de la salamandra.

Tot es va complicant, pel riu, a mesura que va accedint a la terra més plana. Mentre l'aigua baixa entre boscos el cel és d'una qualitat, però quan va davallant, quan comencen a aparèixer les formes de l'anomenada civilització, l'aigua es va enterbolint. Apareixen els

